

PESTI FŐTEMLPOM

SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

X. évf. 57. szám

2023. augusztus 15.

Tartalom

- 975 éve értetek
- Nagyboldogasszony búcsúünnep
- Búcsú
- Jubileumi ünnepségek
- Egyirányú út
- Gyengéd kezek
- Szent Vér
- Egészséges fejlődés
- Nyári zárándoklatok
- Nagyboldogasszony
- Instrumentum laboris
- Földi tisztítótűz

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

„Ezek állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében” (Ap Csel, 42). Az ősegyház ezen jellemzése bizonyosan fontos híradás minden kor keresztényeinek, hiszen mintául szolgál életük számára. Büszkéek lehetünk, hogy itt, a Duna bal partján ilyen keresztény közösség él, majd’ ezer év óta. Biztosak lehetünk abban, hogy ezek a vonások, melyek sajátossá tesznek egy Krisztust követő plébániát, lehetőségi feltételei a fennmaradásnak. Tanúság ez nekünk, ma élő keresztény magyaroknak Budapest belvárosában, hogy kövessük őseink példáját. Miben áll tehát ez?

Kitartottak, méghozzá állhatatosan. Jézus szava szerint ugyanis: aki állhatatos marad mindvégig, az üdvözüli. Gyönyörű, képes beszédben gazdag nyelvünk kimondja a lényeges léttartalmat: aki állva marad a viharok közepette is, akinek gerince nem hajlik meg, aki a valóságot komolyan veszi, s az igazsághoz méri lépteit, aki az üldözések közepette is kitart és el nem tántorodik. Vagyis, aki azonos marad önmagával és egyre inkább azzá válik, akivé Isten irgalmas szeretetének erejéből a keresztségben lett: Isten gyermekévé, krisztusi emberré. A történelem ismétli önmagát, a követelmény minden korban érvényes, napjainkban is, amikor civilizációnkat oly sok támadás éri.

Az állhatatosság, a kitartás terepe egyrészt az *„apostolok tanítása”*. Hiszen ezer, sőt, kétezer éve ugyanazon Krisztustól kapott tanítás, evangélium, örömhír élteti a tanítványokat. Amennyiben ehhez hűségesek maradnak, annyiban maradhatnak fenn. Különböző létalapjukat veszítik. Hála őseinknek, akik majd’ ezer éven át, nemzedékről-nemzedékre áthagyományozták e tudást egészen korunkig, így eljuthatott hozzánk. „Hitbéli tudás és tudatos hit” – ahogy Benedek pápánk a feladatot összefoglalja. A tételes hitismeret átadása és a hitelesen megélt

keresztény hit példája ugyanis kényszerű kötelességünk, a valódi szeretet a következő-, gyermek-, unoka korosztály iránt. Benne állunk-e a töretlen folytonosság vonalában, vagy éppen bennünk törik meg a láncolat? Vajon a mi nemzedékünk megfelel a követelménynek, vagy állhatatlanul földadjuk magunkat? A lelkiismeretvizsgálat időszerű! A figyelmeztetést a jubileumi évben vegyük lelkünkre!

A kitartás másik területe az *„apostolok közössége”*. Ez nem más, mint Krisztus Egyháza, az egyetemes (katolikus) Egyház. A kifejezés szakkifejezés, mely egyértelműen arra a közösségre utal, amelyet Jézus alapított. Ez a közösség pedig, az üdvösség összentsége, Krisztus „titokzatos teste”, az élő kövekből épült szentély, melyben Isten lakik mint templomában. Nem a kövekből rakott épület, hanem a hívek egysége, a szentek közössége. Mekkora többlet az életünknek, mekkora fölmagasztalása embervoltunknak, hogy Isten egyesével és csoportosan bennünk akar lakást venni, mert szeret, mert Emmanuel, ’velünk lévő Isten’! Ő az élő- és éltető Úr. Aki, viszont, eltaszítja őt, elzárkózik tőle, kiszakítja magát a vele való egységből, az a kárhózat fia. Hányan élnek saját üdvösségükkel, boldogságukkal szemben? Ne kisebbítsük a történelem súlyát, ne homályosítsuk el döntésünk tétjét! Erre is figyelmeztet bennünket a jubileum.

Ünneplésünk büszkeség forrása és felelősségünket is tudatosítja. Felelősségünket, méghozzá a magunk és mások boldogsága ügyében, mely átível tér- és időn. Rajtunk is múlik a társadalom alakulása és a nemzedékek sorsa. Áldott jubileumi évet és általa is megerősödött keresztény ön- és küldetésstudatot kívánok a Testvéreknek!

Zoltán atya

Nagyboldogasszony búcsúünnepé

Isten Szolgája, Marcell atya írta naplójában a Szűzanyáról: Elég Őt egyszer szeretni, s Ő azt soha nem felejt el. Ez a szeretet nemcsak egyszer volt meg bennünk, hanem folyamatosan megvan. Ezzel a szeretettel ünnepeljük az idén is a Szent Szűz mennybevételét, templomunk búcsúünnepét. Külön öröm, hogy a Boldogságos Szűz iránti szeretet ezen a helyen már 975 éve jelen van!

A mennybevétel ünnepe az öröm napja, amely által megvidámodik a szívünk! Máriát testestől-lelkestől felvette az Úr a mennybe. Isten győzött! A szeretet győzött! Az élet győzött! A szeretet megmutatta, hogy erősebb a halálnál. Az Isten valóban Szent-, Erős Isten, mert az Ő ereje a jószág és szeretet.

Ezen a napon összeér az ég és a föld, mert többé már nem távoli hely a mennyország. A mennyben egy édesanya lakik. Isten anyja, Isten Fiának anyja a mi édesanyánk is. Ezt maga Jézus mondta, Ő tette Máriát a mi édesanyánkká, amikor ezt mondta a tanítványának és mindnyájunknak: „Íme, a te anyád!” Van édesanyánk a mennyben. A mennyország nyitva van, a mennyországnak szíve van.

Az ünnep evangéliumának öröme a szívünk öröme, mert beteljesíthetjük Mária hálaénekének prófétai szavait: „lám, ezentúl boldognak hirdet engem minden nemzedék.”

Schall Tamás

Mennybevétel

*Megdicsőült Édesanyánk,
Téged szólít kérő imánk,
esdj nekünk minden kegyelmet,
hogy végig követhessünk
Téged.*

*Élhessünk alázatosan,
mint az Úrnak szolgálói,
nyitottak akaratára,
engedelmesei szavára.*

*Ez a boldog élet titka,
Istennel egyesült élet,
köszöntésed is hordozza,
boldog vagy, az Úr van Véled.*

*Az életünk hála legyen,
hála Isten jóságáért,
Őt magasztalja a lelkünk
felemelő irgalmáért.*

*Megdicsőült Édesanyánk,
A mennyekből tekint le ránk,
akik ma ünneplünk Téged,
legyen részünk dicsőséged.*

A szó szoros értelmében, ékes magyar nyelvünkön Nagyboldogasszonynak tiszteljük és hirdetjük Őt.

Mária éneke, a Magnificat, csodálatos ének, amit a Szentlélek sugallt, és Mária szívéből hangzott fel. Ez az ének pontosan megmutatja Mária lelkét, személyiségét. Mintegy portré önmagáról, igazi ikon, amelyben őt látjuk. Szegény a szív mély alázatában, nyitva áll az üdvözítő isteni kegyelem befogadására. Tudatában van annak, hogy küldetést kell végrehajtania az egész emberiség javára, így a vele történt esemény illeszkedik az üdvtörténet egészébe: „Az Úr irgalma az istenfélőkre száll nemzedékről nemzedékre.” Mert az Úrnak Irgalmas Szíve van. És az embernek, a legszentebb életnek is irgalomra van szüksége...

Isten Szolgája, Mindszenty bíboros úr mondta egy alkalommal: „A történelem orgonáján Isten játszik.” Ezt a játékot Mária mondja el hálaénekében: „Nagyszerű dolgokat művel karja erejével: szétszórja a szívük szándékában gőgösködőket. Uralkodókat taszít le a trónjukról, de fölemeli az alázatosakat. Éhezőket tölt be minden jóval, de üres kézzel bocsátja el a gazdagokat. Fölkarolja szolgáját, Izraelt.”

Az ünnep templomunk búcsúünnep. Ez pedig megújulásra hív: vegyünk búcsút régi énünktől, bűneinktől, rossz szokásainktól, mindattól, ami eltávolíthat minket Istentől. Legyünk-, avagy maradjunk Égi Édesanyánk hűséges gyermekei! Ne engedjük, hogy a bennünket körülvevő világ konzumidiotává süllyesszen bennünket, hogy csak azért éljünk, azért dolgozzunk, hogy minél többet vásároljunk, fogyasszunk! Tegyük első és legfontosabb munkánkká lelkünk üdvösségét!

Napjainkban, amikor Mária országát az istentelenség pusztítja - mert minden rossz mögött ez húzódik meg -, amikor Mária országában félelmetes méreteket ölt a vallási tudatlanság, a Szűzanya Isten égő szeretetét ülteti belénk, hogy felajánljuk magunkat Istennek, engesztelést nyújtunk az Őt ért megbántásokért, imádkozunk és dolgozzunk a bűnösök megtéréséért, a lelkek megmentéséért!

Mária anyai szívével megmutatja számunkra az egyetlen világosságot, és az egyetlen igazságot: Fiát, Jézus Krisztust. Hozzá imádkozunk az ének szavaival: „Vezeklő szívünket meg ne vesd, Jézushoz bennünket elvezess, Szent kezéd fogja meg roskadó vállunk, Míg Fiad Szívében hazatalálunk. Mária, Nagyasszony,

Magyarok Anyja, Világnak hatalmas Királynéja!”

Tamás atya

Búcsú

A templombúcsú ünnepének időpontja címük- és/vagy védőszentjük liturgikus naptárban meghatározott napjára esik. 975 éves Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébániánk esetében ez augusztus 15., Szűz Mária mennybevételének főünnep. Ezen a napon búcsút lehet nyerni.

A Katolikus Lexikon meghatározása szerint a búcsú a bűnbánat szentségében már föloldozást nyert bűnökért járó, „ideigtartó” büntetés elengedése. A Krisztustól kapott egyházi oldás és kötés hatalma ugyan vonatkozik mind a bűn alóli föloldozásra, mind a büntetés elengedésére, a bűnök megbocsátása után azonban visszamaradnak bizonyos „ideig tartó büntetések” s a búcsú ezek eltörlése. Ennek oka, hogy a bűn és a büntetés nem esik egybe, azért egyiknek eltörlése nem jelenti a másikat is – olvassuk ugyancsak a lexikon Búcsú c. szócikkében.

A büntetés szónak a magyar nyelvben olyan jelentése van, ami arra utal, hogy van büntető, aki ebben az esetben Isten lenne, aki egyben az ítélet végrehajtója is, s a büntetést ráadásul tehát a már föloldozást nyert bűnökért kell a túlvilágon elviselni – melyet

tisztítótűznek nevezünk – , bizonyos ideig. De hát van idő a túlvilágon?

A szív egyszerű és nem spekulál, hanem „lát”. Valahogy tudta már eleve: „az nem lehet...”. Nem lehet, hogy azok a csatában elesett zsidó férfiak, akik az ószövetségi törvény szerint bűnben haltak meg népükért – mert pogány amulettet hordoztak magukkal a csatában – elvesszenek. Ezért holtuk után áldozati istentiszteletet mutattak be az elesettekért, könyörögve elkövetett bűneik teljes bocsánatáért (2 Mak 12, 32-46), holott a feltámadás hite teljesen tisztázatlan volt még, sőt, a szadduceusok – például – kifejezetten tagadták. „Az nem lehet...”, gondolta az ószövetségi Jób sok szenvedése közepette – amelyeket barátai a bűnei miatt rárótt büntetésként értelmeztek – mondván: „*Tudom, hogy megváltóm él, és a végső napon feltámadok a földből, és testemből látom meg Istenemet.*” (Jób 19,1,23-27a) „Az nem lehet...”, vallották a 2. századi görög-római vallások követői, hogy a túlvilágon lévők üdvösségéért, bűneik eltörléséért ne lehessen könyörögni. Vagyis: a földi élet-túlvilág-üdvösség hármasságának – ugyan homályos – reménye, világosan mutatkozik meg a vallástörténetben.

A szív látása mellett azonban Jézus Krisztus személye, élete, halála és feltámadása olyan „eszközt” adott a reflektált hit számára, mely lehetővé teszi a halál utáni létezésről szóló értelmes kijelentéseket is. Ennek kulcsa a modern teológia által – de nem az egyházas hit által – majdnem elfeledett (vagy elvetett) lélek-fogalom. A lélek-fogalom teológiai rehabilitációját korunkban Joseph Ratzinger végezte el. Lényege, hogy a személy halála előtti-, utáni-, és a feltámadt személy önazonosságának egyedüli garanciája a lélek (akárhogy is definiáljuk). Aki a lelket figyelmen kívül akarja hagyni, annak egyúttal állítania kell a halálban megtörténő feltámadást, amit meg is tesznek. Ezt azonban Benedek pápa nyomós érvekkel elveti. Akkor viszont a halál és a feltámadás közötti létezés – kérdésével kerülünk szembe. Ezt egyszerűen azzal szokás elintézni, hogy akkor már nincs is idő, tehát e szerint ideig tartó büntetés (tisztulás) sincs. Csakhogy ez nem kielégítő válasz, mert még két alapvető ténnyel is szembe kell nézni. Az egyik az az igen egyszerű és vitathatatlan tény, hogy a történelem az egyes ember halála után is folytatódik. A másik, hogy az ember létezése közösségi létezés, az egyes ember mint önmaga, csak a másikkal való tekintettel önmaga. Nincs én te nélkül. Ebből viszont az következik, hogy életünknek, az abban általunk a másik emberre gyakorolt hatásunknak, bűneinknek, de érdemeinknek is a továbbélők életében következményei vannak. (Legnyilvánvalóbb a szülő-gyermek kapcsolat, de pl. II. Szent János Pál pápa pályájára döntő hatása volt egy egyszerű szabómesternek.) Az ember halála után, és feltámadása előtt is létezik, és „látja” mindezt. (Ugyanakkor nem feltétlenül „látja” saját alapdöntését, mely pedig alapja a halált követő ítéletnek, mert az a részdöntéseinek „fedésében” lehet még, ezért, szabadabbá kell tenni.

Különösen megvilágítja ezt ma a kiteljesedő szekularizáció, amely alól bizony tömegek nem tudják kivonni magukat és – bár megvan – nem ismerik saját döntésüket.)

A tisztítótűz valójában nem büntetés, hanem tisztulás, a színről-színre látás feltétele, mert az világos, hogy Istennel való végső együttlétezést csak a hozzá hasonlóság teszi lehetővé. Ezért valamiképpen kapcsolatban maradunk a világgal, és fordítva, az élők is kapcsolatban maradnak a tisztulókkal.

A tisztulás útján van szerepe a búcsúnak, melynek alapja az ember említett kapcsolatban-létezése a szentekkel is, mint az egyház kincseivel, akiknek „vagyonával” az egyház „gazdálkodhat”, „kioszthatja”, mi pedig célba juttathatjuk. Az, hogy erre a péteri egyház külön hatalmat is kapott, az kegyelem.

Az élet és halál közötti igazi választóvonal nem a biológiai halálban-, hanem abban a választásban áll, amit Istennel, az Élettel való együttlét vagy a tőle való elszigetelődés jelent. A bibliai őstörténet bűnbeesést követő halál-ígéretét így kell értelmezni, és nem egyszerűen biológiai halálként (ami tényleg más lett számunkra, mint lehetett volna), ami teremtettségünkől következik. (A titok – az eredeti bűn – teológiai megközelítésében II. Szent János Pál pápa nagyon mélyre hatolt *A Test teológiája* c. művében). Számunkra az élet és halál közötti választás a hitaktusban valósul meg, ez a végső döntésünk. Ettől valójában senki nincs elzárva, mert fennállhat – Heidegger kifejezésével – a „készséges készségben”. A keresztség szentségében, a hitaktusnak a „magja” objektíve eleve „oda is van adva”, csak elfogadni és művelni kell, ezért bizony ennek elvetése „A” bűn. Csak remélni lehet, hogy az Isteni Irgalmasság majd e mögött is meglátja a készséges készséget.

Az „ideigtartó büntetés” – tisztulás – Benedek pápa általi értelmezése nem egykönnyen felfogható gondolat, mert a rációt ugyan nem zárja ki, de azon részben felül áll, ugyanis az időt, a hitaktus földi idejét, az ún. köztes állapotot (tisztítótűzet), és az eszkatológikus végállapotot összekapcsolja. Eszerint a tisztítótűz kicsinyhitű énünk érintkezése Isten szeretetének „tűzével” (Krisztus értem szenvedésének szemlélésében), hogy énünkben csak annak legbensőbb magja maradjon, a személyünk, aki eleve Jézussal való egységre van rendelve. Így ebben a tisztulásban egyszerre igaz az, hogy az ember nem veszíti el időbeliségét halála után, ugyanakkor, mivel a Krisztus testével való egyesülés előkészülete jegyében történik minden – aki maga az örökkévalóság – , az Ő tűzében levés kivonja magát a földi időmérték alól.

Mindezt személyes elmélkedés keretében, Nagyboldogasszony titkának összefüggésében is szemlélhetjük, akinek nem kellett tisztulnia és testestül-lelkestül vétetett fel a mennybe. A dogma kihirdetése, 1950 előtt, a hívő nép – a szív – ezt már régen így hitte.

BL

975 éves a Plébánia
jubileumi ünnepségsorozat
2023. augusztus 11-16. (péntek-szerda)

Augusztus 11. (péntek)

Missziós kereszt érkezése

18.00 Éjjel-nappali szentségimádás megkezdése (folytatódik augusztus 16. 9.00 óráig)

Augusztus 12. (szombat):

Főpásztori ünnepi szentmise 18:00 órakor. A szentmisét bemutatja:

Dr. Erdő Péter bíboros

Augusztus 13. (vasárnap)

8.30 szentmise

Ünnepi szentmise 10:00 órakor. A szentmisét bemutatja:

Dr. Ruppert József SchP

Betegek kenetének kiszolgáltatása a szentmisében

18.00 angol nyelvű szentmise

Augusztus 14. (hétfő)

Ünnepi előesti szentmise 18:00 órakor. A szentmisét bemutatja:

Bíró László püspök

Szent Gellért séta

19.30 Liszt Ferenc hangverseny

Augusztus 15. (kedd)

8.30 Szentmise

10.00 Szentmise

Búcsúi szentmise 19:00 órakor, majd fáklyás körmenet. A szentmisében elhangzik Mészáros Zsolt Máté, erre az alkalomra írt Gizella miséje. A szentmisét bemutatja:

Dr. Tempfli Imre atya

Kölni Érsekség Magyar Lelkészsége

20.00 Mindszenty József bíboros 1948-as beszédének felolvasása a szószékről

Augusztus 16. (szerda) 9.00 A Missziós kereszt búcsúztatása, az éjjel-nappali szentségimádás lezárása

Imre atya:

Életem új – utolsó – szakaszához érkeztem, vallomást szeretnék tenni arról, hogy változatlanul nem akarok mást, mint mások lelki tápláléka és orvossága lenni! Életem eddig is „pro-existentia” „másokért való élet” volt, és ezután is az lesz! Képiesen „katáng”: egyfajta útmutató, egyszerű, nem hivalkodó, mégis egyedien szép, szemet gyönyörködtető lét, és akinek szüksége van rám, az az út mentén megtalál!

Dr. Tempfli Imre atya

Egyirányú út

Az elmúlt hétvégén esküvőre vártak. Elektromos útkeresőm nem találta az apró kis helységet. Maroktelefonom applikációja is csütörtököt mondott. Miközben a vőlegény telefonon próbált meg irányítani, betévedtem egy végeláthatatlan, egyirányú utcába. Olyan hosszúba, hogy azt hittem, soha nem ér véget! Értékes percek vesztettem, amíg kijutottam belőle, és Istennek hála – miután még valakit meg is kellett kérdezniem – sikerült a megadott idő előtt pár perccel befutnom a jegyespár és a násznép nagy-nagy megnyugvására...

Életed egyes szakaszai olyanok, mint a hosszú, véget érni nem akaró, egyirányú utcák. Semmi új, semmi lélekemelő, semmi érdekes, semmi célravezető: minden csak egyhangúan, egyirányba fut. Látszólag elfele, a céltól. Úgy érzed, hogy csapdába estél. Magad sem érted hogyan, de eltévedtél, utat vétettél. Egy óvatlan pillanatban egy egyirányú utcába fordultál be. Szeretnél kijutni belőle, de nem lehet. Mellékutcák, menekülő sávok nincsenek. Visszatérnél oda, ahol botorul

elkanyarodtál, pontosan emlékszel is rá, hogy hol történt, de nem tudsz! Azzal ugyanis menetiránnyal szembe kellene menned, és az ezzel járó kockázatot – helyesen! – nem tudod és nem is akarod felvállalni!

Az egyirányú utcák néha feje tetejére állítják az életedet. Elveszíted az irányt. Egy pillanatra összezavarodsz. Pánikba esel. Pedig nagyon fontos lenne, hogy megőrizd hidegvéredet! Fogalmazd újra addig kitűzött céljaidat! Egy bizonyos útszakaszon alkalmazkodj másokhoz! Sőt, a hozzád közel állóktól segítséget is kérhetsz.

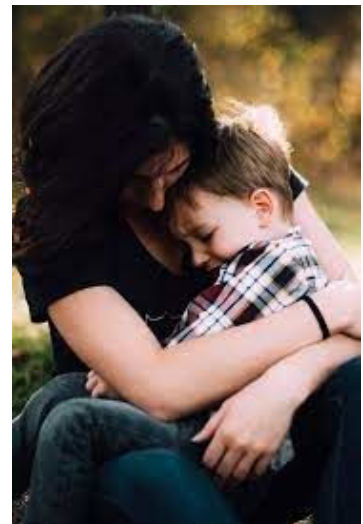
Menj az alagúton türelmesen át, amíg annak végét nem látod! Maradj nyugodt! Közben ne szűnj meg szölongatni Istent, hogy a helyes irányt mutassa meg Neked! Ha így teszel, akkor egy idő után ismét megnyílik előtted a helyes út! Mert egyszer minden egyirányú út véget ér! A leghosszabb is! Jobb hát türelmesen végigvezetned rajta, semmint rossz irányba térti – és „ámokvezetővé” lenni.

Imre atya

Gyengéd kezek...

Nagyot eshetett, mert a térdét felhorzsolta, a keze csupa poros volt, sőt, a homlokán is nőni kezdett egy kisebbfajta duzzanat. Apja, aki a közelben tevékenykedett, azonnal odaugrott, felsegítette, de ő kiszakította magát a kezéből, és sírva-zokogva az anyját szólongatta, aki pár pillanat alatt riadt arccal meg is jelent a teraszajtóban. Lehajolt hozzá, ölébe vette, magához szorította, becézgette – és simogatni kezdte a fejét. Erre a sírás lassan hüppögéssé szelídült, majd miután azt a „buta követ” az apa megrugdosta és megszidta, hogy miért állt „szemük fénye” útjába, hangos, csilingelő nevetésbe csapott át. Az anya azonban „csodatevő kezével” még sokáig simogatta, egészen addig, amíg az emléke is elenyészett az „egyetlen” bajnak. A gyengéd kezek sok mindenre képesek. Nem csak az anyáké...

Meggyógyítanak,
felszárítják a könnyeket,
elfeledtetik a zuhanás félelmét,
enyhítik a fájdalmat,
soha nem ütnek sebet,
soha nem okoznak szenvedést,
mindig gyengéden nyúlnak hozzád,
elűzik a gondokat,
szavak nélkül vigasztalnak...
A gyengéd kezek többet éreznek belőled, mint gondolod.
A bőrödnön keresztül érzékelik a lelkedet.
Ujjaikkal kitapintják riadt szívverésedet.
Elsimítják a benned lévő durva göcsörtös reflexeket.
Eltüntetik megkeményedett, rossz emlékeidet.
Segítenek talpra állni, akárhányszor is bukál el...

A gyengéd kezek sokkal többre képesek, ha megengeded nekik, hogy megérintsenek. Alakíthatnak, formálhatnak, és soha nem látott energiákat szabadítanak fel benned.

Az élet minősége nagymértékben attól függ, hogy ki, mikor és hogyan érint meg életed során!

Aki csak atyai szorongat, hamar elnyom, sőt, egy idő után agyonnyom.

Aki csak bizalmasan vállon vereget, és nagy hangon biztatgat, az hamar lenéz, sőt, a bajban sietve faképnél hagy.

Aki viszont igaz szeretettel érint meg, gyengéden simogat, az formálja a szívedet, melengeti a lelkedet és együttérzővé teszi érzélemlágodat.

A gyengéd kezek belülről és kívülről is megváltoztathatják az életedet, ha hagyod, hogy megérintsenek.

Miért félsz hát az érintéstől?

Miért húzódozol attól, hogy szeretettel megsimogass másokat?

Imre atya

Szent Vér

A Szent Vér tiszteletének ünnepe a liturgikus reform előtt július elsején volt, majd 1970-ben a reform egyesítette az Úrnapja ünnepével. Erre gondolva, még a mai pasztorális gyakorlatban is vannak templomok – például a Szent Rókus templom – melyekben a hónap minden napján az esti szentmise után közösségi formában imádkozzák el a Jézus vére litániát, vagy a hívek egyénileg otthon.

A vér tiszteletének megvan az ószövetségi előzménye. A Deuteronomium 12. fejezetében a 23. versben a következőt olvashatjuk: „*csak arra ügyeljetelek hogy a vért ne fogyasszátok, mert a vér lélek és nem szabad hússal a lelket is elfogyasztanod. Ne fogyaszd el, önts a földre mint a vizet, hogy jól menjen sorod neked és utána gyermekeidnek, hiszen azt teszed, ami helyes az Úr szemében.*”

Az Újszövetség az ószövetségi vér szakralitásához kapcsolja Istenvérét, melyet Krisztus a Kálvárián értünk ontott. János evangéliumában a következőt olvassuk a hatodik fejezetben: „*Aki hisz bennem, annak örök élete van. Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannát ettek a pusztában és mégis meghaltak. Ez a mennyből alászállott kenyér, aki ebből eszik, nem hal meg. Én vagyok a mennyből alászállott, élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok, az én testem a világ életéért. Erre vita támadt a zsidók között, hogy hogyan adhatja ez testét eledelül nekünk. Jézus ezt mondta rá: bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az emberfia testét és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet bennetek, de, aki eszi az én testemet és issza az én véretem annak örök élete van és feltámasztom az utolsó napon. A testem ugyanis valóságos étel, és a vérem valóságos ital. Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az bennem marad, és én őbenne. Engem az élő atya küldött és általa élek. Így az is élni fog általam, aki engem eszik.*”

Ez a mennyből alászállott kenyér nem olyan, mint az amit atyáitok ettek, és mégis meghaltak. Aki ezt a kenyeret eszi, örökké él.”

Az első századokban Szent Ágoston hangsúlyozza: Krisztus vérével megváltotta a világot. Később, Sziénai Szent Katalin a lelkek figyelmét ráirányítja a keresztre, és a megváltó vére: „Ha látod a keresztet vedd észre, mi folyik ki Krisztus sebeiből. Krisztus vérét aki issza, élni fog, aki pedig nem, az meghal. Szent Pál a kolosszei hívekhez írt levelében azt írja: „a saját testünkben ki kell egészíteni azt, ami hiányzik Krisztus szenvedéséből”. Biffi bíboros egy alkalommal feltette a kérdést: „mi hiányzik Krisztus szenvedéséből? És válaszolt is rá: „én, az én aktív részesedésem, a kereszt vállalásában.”

Amikor a Szent Vér ünnepéről, illetve tiszteletéről beszélünk, fel kell idéznünk IX. Piusz pápa történetét is. A Szentatya a 19. század közepén lezajlott római zavargások közepette kénytelen volt elmenekülni Gaeta városába. Az úton Giovanni Merlini kísérte, aki nem mellesleg, a Gaspar del Buffalo által képviselt férfi- és női missziós társaság második vezetője volt. Gáspár del Buffaló nagy tisztelője volt Jézus Szent Vérének. Merlini javasolta IX. Piusz pápának a Szent Vér egyetemes tiszteletének bevezetését az egyházban. A Szentatya elfogadta ezt a javaslatot, és kijelentette: 1849. június 30-án szándékában áll a Szent Vér ünnepét bevezetni. A háború befejeződött, a pápa visszatért Rómába, majd 1849. augusztus 10-én elrendelte a Szent Vér ünnepét, július első vasárnapjára. Később, X. Piusz pápa az ünnepet július elsejére helyezte át.

Július havában mi is mindennap mondjuk el akár közösségi- akár egyéni formában a Szent Vér litániát, és kérjük Jézus áldását, hogy Szent Ágoston fohásza a mi lelkünket is átjárja.

Dr. Breznay István plébános
Szent Rókus plébánia

Egészséges fejlődés

Fülöp apostol felismerte Jézusban a Megváltót. Ez nagy örömmel töltötte el. Majd találkozott Natanellel, a későbbi Bertalan apostollal és lelkesen közölte vele felfedezését: megtaláltuk a Messiást a Názáreti Jézus személyében! Natanael csalódottan megjegyezte, hogy lehetetlen. Názáretből nem jöhet sem próféta, sem Messiás. Fülöp ekkor odavitte őt Jézushoz. Mikor a Mester meglátta közeledni, ezt mondta: „Nézzétek ez egy igaz ember! Nincs benne kétszínűség!” (vö. Jn. 1,43-47) Nekünk is öröm igaz lelkű, jellemes emberekkel találkozni. Ők a jóakarátú, nyitott szívű, őszinte, átlátható emberek.

Jellemes ember nem terem csak úgy magától. Eredete őseiig nyúlik vissza. A lélektan szakemberei egyre többet beszélnek bio-és pszichogenetikáról. Valami módon mindenki továbbadja magát.

Ha utódot nemz, géneken keresztül adja tovább testi-és lelki tulajdonságait, hajlamokban, testen megtalálható jegyeiken keresztül. Aki nem ad tovább testi életet, ő is ad át magából tulajdonságokat, hiszen minden embernek van kisugárzása. Ez lehet szelídség, félelmi komplexus, kisebbségi érzés, durvaság, stb. Ezek a kisugárzások a velük találkozóknak hagyhatnak genetikai nyomokat.

Az öröklött tulajdonságok, a kívülről jövő ráhatások irányt mutatnak, felkínálnak úti lehetőségeket. Ezek lehetnek jók is, rosszak is. A mi feladatunk az, hogy eldöntsük, merre menjünk az élet útján. E döntésben feltétlen szerepük van a szülőknek. Henri Boulad atya *Szerelem és szexualitás* című könyvében így ír erről:

„Ha egy gyermek megszokta, hogy nem akkor eszik vagy iszik, amikor kedve támad rá, nem akkor fekszik le vagy kel fel, amikor csak akar, nem rostokolhat a tévé előtt naphosszat vagy késő estig, nem lehet mindenféle szeszélyek rabja... akkor lassanként olyan önfegyelemre tesz szert, ami a boldog bontakozásnak egyik alapfeltétele.

A nyugati társadalmakban – és ma már idehaza is – sajnos olyan nevelési elvek terjedtek el, amelyek a gyermek számára teljes cselekvési szabadságot biztosítanak: tegye azt, amit jónak lát, akkor és ott, amikor és ahol csak akarja, ne tiltsunk meg neki semmit, mert akkor a szegény kicsikének szorongásai lesznek.”

Ha mi nevelők, ti kedves felelős szülők, igazán nevelünk, akkor fiatal nemzedékünk valóban imponálóan meg tud majd állni az életben rázúduló ezer áradattal szemben. Nagyon oda kell figyelniük, hogy ezek a nyugati eszmék ne fertőzzék még jobban drága kincseinket, szeretett gyermekeinket. Komoly a felelősségünk nekünk, nevelőknek, hogy az egyre több információból segítsük kiválogatni a ránk bízottaknak a jókat, a pozitív értékeket.

A lélektan védekező apparátusnak nevezi a lélek azon tulajdonságát, amely ha jól működik, mintegy kiszűri a sok fertőző, lelki, szellemi vírust. Ehhez szempontok kellenek, hogy jól működjék. Az erőszak, erotika, laza életstílus veszedelmes rombolásokat okoztak már eddig is. Szíveskedjétek, szíveskedjünk éberén őrködni, jó szempontokra megtanítani a sok veszedelemnek kitett magyar nemzedékünket! Nagyon vigyázzunk a ránk bízottakra: hol, kikre bizzuk őket.

A jó irányvételhez nagyon fontos az ún. szignifikáns egyéniség: az a férfi és nő, akire gyermekünk majd hallgat. Ki lesz számára az a fiú, az a lány, aki meg tudja szólítani, akinek hatására ki tud lépni magából, és ki tudja mondani önmagát? A kiválasztáshoz valóban igen komoly szempontok szükségesek. Léha, eszmény nélküli szerelmek igen sok fiatalat tesznek tönkre. Kapcsolatot is, házasságot is. Mérhettelen primitív volt annak a fiúnak a választása, aki azért vett el egy leányt, mert szép volt a bőre. Dráma lett ebből a házasságból.

A lényeg mindig az egészséges fejlődés biztosítása. A féligazságokat tartalmazó eszméktől féltve kell óvni magunkat is, nemzedékünket is. Hiszen ezek csak e világ felé irányítják figyelmünket. Ennek következtében az élet határmezsgyéin csalódások, szeretetsebek, betegségek, gyász esetén kétségbeesés kerít hatalmába. Mert nem tudunk kiutat találni, hiszen letagadták előlünk a folytatás valóságát, reális lehetőségét. Az egészséges fejlődés teszi lehetővé annak az igazságnak az egyre világosabb feltárulását, amelyet Aquinói Szent Tamás így fogalmazott meg: Az ember természetes vége: természetfeletti.

Áldott az a szülő, az az iskola, az a házastárs és közösség, amelyik lehetővé teszi a természetfeletti megismerést! Áldott a program, amely a tiszta életet eszménnyé avatja. Az ilyen nevelés védetté tesz az elkeseredés ellen, a céltalanságnak öngyilkosságba taszító végzete, és a személyiség szétesése ellen.

Dr. Kerényi Lajos SchP

Nyári zárandoklataink

Plébániai közösségünk június folyamán két zárandoklaton vett részt. Elsőként június 3-án keltünk útra, hogy az egyik legrégebbi magyar kegyhelyen imádkozzunk. A napjainkban Szlovákiában található Máriavölgy kegyhely Pozsonytól néhány kilométerre található, lankás hegyek ölelésében.

A kegyhely legendája szerint a XIII. század elején egy remete lakott itt, aki rablók elől menekülni kényszerülve a Szűzanya-szobrát a kútba dobta. Egy rabló telepedett meg a remetelakban, akinek torzszülött ikerfiak születtek. Isten csapását látván, a rabló imádkozni kezdett, s az ima hatására Szűzanyától azt az utasítást kapta, hogy a gyermekeket mosdassa le a kút vizében. A gyermekek meggyógyultak, apjuk pedig megpillantotta a Mária-szobrot a kút mélyén. Kiemelte, s a forrás helyén kis kápolnát emelt, mely kegyhellyé vált, melynek híre hamar elterjedt.

Nagy Lajos királyunk is felkereste ezt a helyet, és 1377-ben a magyar alapítású pálos rendnek adományozta a területet. Rendelete alapján kolostor is épült ide a pálosok számára. A XVI. század második harmadától, egészen 1786-ig itt volt a pálos rend központja. A templomot Szűz Mária születésének tiszteletére szentelték fel 1380-ban, melyet a XVII. században barokk stílusban átépítettek és bővítettek. Hét oltára közül öt 1715-1737 között barokk stílusban készült.

A szentmisét Dr. Osztie Zoltán és Dr. Breznay István plébános atyák mutatták be a templomban, majd sétát tettünk az erdő szélén kialakított lourdesi-barlanghoz, valamint a forráshoz. A bővízü forrás vizét mindenki megkóstolta, és sokan hoztak is haza belőle.

A zarándoklat következő állomása Pozsony volt, ahol hangulatos ebéd keretében szlovák ételkülönlegességeket fogyasztottunk a belvárosi Zylinder Étteremben, majd Halkó József, pozsonyi segédpüspök atyához sétáltunk át a Szent Márton Dómba, ahol a püspök atya hosszasan mesélt a Dóm történetéről, a koronázó város szerepéről a magyar történelemben. Megtudtuk, hogy itt van eltemetve Pázmány Péter, és hogy 17 magyar királyt és királynét koronáztak meg itt, a város főtemplomában.

Következő nyári zarándoklatunkra, június 24-én került sor, amikor Sümegre és Búcsúszentlászlóra vezetett utunk. Sümegen a ferences kegytemplomban Dr. Breznay István atya mutatta be a szentmisét. Sajnos, Tömördi Viktor atya, a helyi templomigazgató nem tudott csatlakozni hozzánk, mert éppen Fatimában szentelte fel Mindszenty József bíboros atya szobrát.

A szentmisét követően Nagy József, aranymisés sümegi plébános atya várt bennünket a plébániatemplomban, ahol élvezetes előadás keretében mutatta be a templom falfestéseit, a híres Maulbertsch-képeket.

Az Urunk mennybemenetele templomot az egységes és kvalitásos freskók miatt szokták a magyar rokokó Sixtus-kápolnának is nevezni a látogatók. József atya az ismertetőt követően aranymisés áldását adta csoportunkra, és a zarándoklat további időszakára.

Ebéd után a szinte minden zarándok számára ismeretlen Búcsúszentlászló felé vettük az irányt. A kegytemplomban nagyszerű fogadtatásban volt részünk! Péter káplán atya és a kántor asszony nagyon részletesen és sok szeretettel mutatta be számunkra a kegytemplomot, amelyet a felújítást követően, idén májusban szenteltek fel ismét. Itt koszorút helyeztünk el Szent László király tiszteletére, miközben imádkoztunk a békéért, hazánkért és a magyar ifjúságért, majd ezt követően elsétáltunk a példás módon felújított, és rendben tartott kálváriához is.

Aranyossy Mihály

Nagyboldogasszony

A Szűzanya „igen”-je hozta meg nekünk az Üdvözítőt és tette lehetővé a mi megváltásunkat is a Mennyei Atya tervei szerint. Mária igen-je nemcsak az angyali üdvözléskor, hanem egész életében megnyilvánult. Az evangéliumok tanúsága csak néhány esetet emel ki. Pl. amikor Simeon jövendölésekor igen-t mondott a lelki törzsrázások fájdalmára, a 12 éves Jézus megkerülése után Mária elgondolkodott Fia szavain, amikor Kánában azt mondta, hogy „tegyétek azt, amit Ő mond”, de az is nagy igen volt, amikor a keresztfán elfogadta az Úr meghívását, hogy legyen az Egyház anyja, ezzel mindegyikünk égi édesanyja: „Íme a te fiad, íme a te anyád” – mondta az Úr János apostolnak.

Mária folyamatos igen-je teljes ráhagyatkozás Isten gondviselésére. Bizalma nem csak az egyik oszlopa Egyházunknak az Oltáriszentség mellett, hanem példája megmutatja, hogy Istennél és Istenben semmi sem lehetetlen, és ha Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk (vö. szentmise kánon), akkor ugyanaz a megdicsőülés vár reánk is, mint amiben a Szűzanyának része volt. Ahogy a mottóban olvassuk, Mária éppen azért boldog, mert hitt – mindvégig, minden helyzetben. Mária példája bátorít, erőt ad, vigasztal és ő maga is közbenjár értünk, hogy jól döntsünk. Égi pártfogónk ő, nem csak nekünk, egyenként, hanem az egész Egyháznak és Magyarországnak.

Mária felvétele a mennybe, azaz a testi romlás nélküli megdicsőülése, a Mennyei Atya ajándéka a mi számunkra is, mert Mária útja, Jézus útja, az igazság és az élet útja. Azért a legnagyobb Mária-ünnep Szűz Mária mennybevételének főünnep, mert Isten legnagyobb ajándékát láthatjuk a Szűzanya megdicsőülésében. Ez a mi célunk is: Jézussal és Máriával lenni a Mennyben. Ennek az életcélnak van egyedül értelme – az igazság az, hogy másban nincs remény és üdvösség, csak Krisztusban.

Van módunk és lehetőségünk arra, hogy földi életünk útját Máriával és Jézussal együtt járjuk. Ahol Jézus van, ott van Mária is – kérjük a Szűzanyát, hogy segítsen Fiához egyre közelebb kerülni és ne engedjen Tőle elszakadni!

Csorba Gábor

állandó diakónus
karitás igazgató

Instrumentum laboris

A Szinódus Főtitkársága június 20-án közzétette az Instrumentum laborist, vagyis azt a dokumentumot, amely a 2023. októberében és 2024. októberében Rómában ülésező, két részből álló püspöki szinódus munkáját irányítja. A közel hatvanoldalas dokumentum magában foglalja a világ minden régiójában jelen lévő helyi egyházak tapasztalatait: szót ejt a háborúkról, a klímaváltozásról, a kizsákmányolásról, az egyenlőtlenségekről és a pazarlást okozó gazdasági rendszerekről. Azoknak a helyi egyházaknak a tapasztalatait is tartalmazza, amelyeknek hívei mártírhálált szenvednek mint egy adott ország kisebbségei, vagy azokéit, akik ellen „egyre erősebben vezérelt és néha agresszív szekularizációval lépnek fel”. A szexuális zaklatástól, továbbá a gazdasági vagy intézményi hatalommal és a lelkiismerettel való visszaéléstől megsebzett egyházak tapasztalatait is összegzi, amely sebek válaszokat és „megtérést” igényelnek. A munkadokumentum azoknak az egyházaknak a tapasztalatait is magában foglalja, amelyek félelem nélkül szembeszállnak a kihívásokkal, anélkül hogy megpróbálnák „mindenáron megoldani” azokat: „Csak így válhatnak ezek a feszültségek energiaforrásokká, és nem süllyednek romboló polarizációvá.” Az Instrumentum laboris célja, hogy segédanyag legyen a szinódus során a megkülönböztetéshez, ugyanakkor a résztvevők felkészülési eszközeként is szolgál a tanácskozássra.

A munka három kiemelt kérdésre összpontosít. Ezeket három fő témakörben dolgozza fel: növekedni a szeretetközösségben azáltal, hogy mindenkit befogadunk, senkit sem kizárva; elismerni és értékelni minden megkeresztelt személy hozzájárulásának jogát a misszióhoz; valamint azon irányítási struktúrák és dinamikák azonosítása, amelyeken keresztül a részvétel és a hatalom idővel kialakítható egy missziós szinódusi egyházban.

A munkadokumentum megerősíti: a szinodális egyház mindenekelőtt a „meghallgatás egyháza”, ezért

„alázatos akar lenni, és tudja, hogy bocsánatot kell kérnie, és sokat kell tanulnia”. „Az Egyház arca ma a bizalmatlanság és a hitelesség hiányából fakadó súlyos válság jeleit viseli magán. A megismert visszaélésekhez kötődő válságok számos összefüggésben arra késztették az Egyházat, hogy komoly lelkiismeret-vizsgálatot végezzen, hogy „a Szentlélek ihletésére” az Egyház „soha ne szűnjön meg megújulni” a bűnbánat és a megtérés útján, amely megnyitja a kiengesztelődés, a gyógyulás és az igazságosság útját”.

A szinodális egyház egyben „a találkozás és párbeszéd egyháza” más vallású hívőkkel, kultúrákkal és társadalmakkal. Olyan egyház, amely „nem fél az őt jellemző változatosságtól”; éppen ellenkezőleg: „értékeli anélkül, hogy egyformaságra kényszerítené”. Az Egyház akkor szinodális, amikor szüntelenül a liturgiában megünnepeelt misztériumból táplálkozik, amelynek során a mindennapi „radikális egységet” éli át ugyanabban az imában, a nyelvek és rítusok „sokszínűsége” közepette.

A dokumentumban jelentős részek foglalkoznak a tekintély kérdésével. „A tekintély a világ által kínált modellekből fakadó hatalomformaként merül fel, vagy a szolgálatban gyökerezik?” – ez az egyik kérdés; továbbá Isten népe „átfogó (kezdeti és folyamatos) képzésének szükségessége” is szóba kerül; valamint az, hogy „hasonló erőfeszítésre” van szükség a „liturgiában, a prédikációban, a katekézisben, a szakrális művészetben, valamint a hívekhez és a szélesebb közvéleményhez szóló kommunikáció minden formájában használt nyelvezet megújítására, amely magában foglalja a média új vagy hagyományos formáit”. A nyelvezet megújításának „arra kell törekednie, hogy ezt a gazdagságot elérhetővé és vonzóvá tegye korunk embere számára, ne pedig olyan akadály legyen, amely távol tartja őket”.

Forrás: Vatikáni Rádió

Földi tisztítótűz

Egyházi megállapítás, hogy a nyugati kultúra és maguk az egyházak (az egyház nem csak a klérus, hanem akik keresztény hívőnek vallják magukat) hitvesztésben vannak. Természetes, hogy mindig felmerül a kérdés: mit lehetne, kellene tenni, hogy ez a folyamat megálljon? Érdemes az ide vezető útra visszatekinteni.

A 17-18. századtól – a modernség kezdetétől – került előtérbe, ma pedig uralkodik az a gondolkodásmód, hogy ahhoz, hogy az ember a saját- és a társadalmának életét megszervezze, magán, racionalitásán kívül semmire nincs szüksége, főleg nem Istenre, de még magára a természetre sem. A felmerülő problémák, nehézségek leküzdésének eszköze pedig egyedül a politika. A korábbi magánügyek, melyek közé nemcsak a magánélet tartozott, hanem az anyagi szükségletek biztosítása is, gyakorlatilag politikai, állami feladattá váltak. Ma a technikai fejlődés révén már a magánélet is a közélet kategóriájába kerül. Mindennek a középpontjában az anyagi, testi igények kielégítése áll, ami abból a szempontból érthető, hogy azok az emberi élet, a biztonság feltételei (mint például az élelmiszer, gyógyszerek, energia, stb.). De, a megvalósult lehetőségek, melyekről azt felételezték, hogy gazdagítják az életet, a gondolatok-, a műveltség-, a lelkiélet szintjén inkább elszegényítették az egyént. Az egyén, a személyiség mindezek következtében soha nem látott mértékben vált nárcisztikussá, és ezzel a progresszív, globalizmusra törekvő hatalom ideális alanyává. Voltak gondolkodók, akik korán észlelték, és jelezték, hogy ez a nihilizmus-, a semmi felé tereli az embert.

Természetes, hogy ez a folyamat a hatással volt-, és van a vallásra, a hitre, az egyházra is. Számos konzervatív gondolkodó a folyamatot visszafordíthatatlannak tartja, nem lát lehetőséget arra – noha kíváncsi tartaná –, hogy a társadalmak visszaforduljanak a politika felől a vallás felé, és hogy azokban Isten és a természet visszakapja helyét. Ha mégis valamit mondaniuk kell a kiútról, akkor a közösségi mivolt regenerálódását jelölik meg, amivel messzemenően egyet lehet érteni. Lánczi András filozófus a szavak, fogalmak kiüresedésére hívja fel a figyelmet, melyekkel szerintem komolyan kellene foglalkozni. A hitvesztéssel kapcsolatban nem a térítést, hanem a személyes, privát szféra (vissza)erősítését ajánlja, melynek – elgondolása szerint – az állami jogosítványok csökkentése lenne a módja. Hangsúlyozza a család pótolhatatlan szerepét. Végül azonban megjelöli a lényegét: az élet értelmének kérdését, melyet a mai ember fel sem tesz, és nem tudja, hogy ez a baja. (Victor Frankl ezt már a II. világháború után megtette, és erre építette fel egész pszichoterápiáját). Megállapítja: az ideológia „kinyírta” a filozófiát. Ezért, az ember – mert nem lehet lerontani teljesen – ismét megváltásra vár.

Másik megváltás azonban nincs, és nem is lesz, az új megváltás a régi lehet csak. Hazánkban jól látható, hogy az ún. keresztény (konzervatív) értékek a társadalom széles rétegeinél még visszhangra találnak, és

mégis, ezzel egyidejűleg jelentkezik a hitvesztés folyamata is, ami abban áll, hogy az élet (és a halál) értelmére vonatkozó jézusi válasz nem találhat célba, mert egyre kevesebben teszik fel a kérdést. Márpedig ha az alap, vagyis Jézus maga eltűnik, akkor csak idő kérdése, hogy a felépítményt – adott esetben a politikai és kulturális kereszténységet, a társadalmat – mikor „darálja be” a fent leírt folyamat. Ha így lenne, az csak azt jelentené, hogy a krízis a mélypontja felé tart vagy már elérte azt – a nihilt – ahogy ezt nyugaton látjuk is, elfedve. Mert el van fedve, és ami elfedi, az a fogyasztás, az anyagi jólét, amivel a semmi űrjét tömködi.

Jézus, az egyház persze nem fognak megszűnni, ahogy az ember végső kérdései sem, de a társadalmon belül marginalizálódhatnak. Viszont ezzel egyidejűleg az egyház, a klérus, a hívek, a teológia tisztulhatnak, a vallási gyakorlat, szokások változhatnak is.

A mai evangelizáció módjának, módszereinek feszítő kérdései nagy felelősséget rónak az egyházi illetékesekre, de, persze a hívekre is. Biztos, hogy a világi igényeknek való megfelelésre irányuló törekvés zsákutca. (Nem beszélve arról, hogy sokszor egyszerűen szemben áll magával az igazsággal. Például úgy, hogy eleve az igazság létét tagadja.) Az is biztos, hogy nagy – ha nem a legnagyobb – jelentősége a személyes hitnek van, amit az arra fogékonyak a másokban tévedhetetlenül felismernek, és ami az „ellenoldal” gyűlöletét váltja ki. Feltűnő ez a közszereplők esetében.

A kereszténység történetének következő, felívelő – nem feltétlenül számbeli gyarapodást jelentő – szakasza ugyan nem emberi közreműködés és felelősség nélkül, de nem is az emberi erőlködés eredményeként valósulhat meg. Csak annak a „földi tisztítótűznek” lehet következménye, amelyet a túlvilági tisztítótűz, vagyis Isten szeretetének tüze jár át itt a földön, és melynek lényege az, ami mára elhomályosult, s oka a hitvesztésnek: *hit az örök életben.*

„Ha a keresztények számára nem világosan biztos, hogy miben is áll az 'örök élet' szavak jelentése, akkor szertefoszlanak az evangélium ígéretei, a teremtés és megváltás értelme, a földi élet pedig elveszíti minden reményét. Ki ne látná, hogy e téren egy szubtilis s egyre mélyebbre hatoló kétely árad el a szívekben? (Részlet a Hittani Kongregáció Levél az eszkatológia néhány kérdése kapcsán c. leveléből.) Amit az egyháznak (nem csak a klérusnak), tennie kell, azt a levél világosan megfogalmazza: ki kell tartania a hit alapvető igazságai mellett, ugyanakkor korunk szellemi felépítésének tükrében különösen is fontossá vált az értelmezés kérdése annak érdekében, hogy a hit *ma is kommunikálható legyen.* Az értelmezés és a hűség ugyan feszült viszonyban állhatnak egymással, ám épp így alkotnak felbonthatatlan egységet: csakis az marad hűséges az igazsághoz, aki azt újra hozzáférhetővé teszi. A régi formulák terméketlen ismételtetése nem vezet eredményre.

BL

Plébániánk hírei

Templomunk miserendje:

Hétfő:	9.00; 17.00
Kedd:	9.00; 17.00
Szerda	9.00; 17.00
Csütörtök:	17.00
Péntek	9.00 17.00
Szombat:	9.00. 17.00
Vasárnap:	8.30; 10.00 18.00 angol nyelvű szentmise

Folyamatos szentségimádást tartunk a templomban
9.00 és 22.00 óra között

PLÉBÁNIÁNK RENDSZERES PROGRAMJAI

(szeptembertől)

Hétfő	18.00	Felnőtt katekézis
Kedd	17.00	Elváltak és Egyedül Maradtak szentmiséje (havonta első kedden) és találkozója a Szent Kinga teremben
	18.00	Bibliakör
Szerda	14.00	Garantált házvezetés a templomban és a tornyokban (folyamatosan)
Péntek	15.00	Engesztelő imaóra a hazáért
	18.00	Szent József Férfikör (havi utolsó péntek)

Vasárnap 10 órai szentmise alatt

Más napokon megbeszélés szerint

Lelki beszélgetés Egyeztetés szerint

bitter.belvarosiplebania@gmail.com
30 591 2601

PESTI FŐTEMLOM

Spirituális közösségi lap
X. évf. 57. szám

A Belvárosi
Nagyboldogasszony
Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Aranyossy Mihály
Dr. Breznay István
Csorba Gábor
Dr. Kerényi Lajos
Schall Tamás
Dr. Tempfli Imre

Korrektúra:
Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15.
tér 2.
bitter.belvarosiplebania@gmail.com

Megjelenik:
12 oldalon

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia

1056 Budapest Március 15. tér 2. Tel/fax: 318 3108 E-mail: belvarosiplebania@gmail.com

Irodaszolgálat: hétfő 15.30-17.30; szerda 10.00-12.00; péntek 10.00-12.00; 15.30-17.30

Irodavezető: Rochlitz Kinga